

Zastávka Líbeznice II.

Renáta Maierová

Stalo se to jedné chladné a temné noci. Měsíc se snažil dostat skrz hustou mlhu, jež znemožňovala vidět, byť jen na dva kroky. Každý slušný občan Líbeznic již trávil noc ve své zahřáté posteli, kde se oddával poklidnému spánku, netušíc, že se v jeho obci téhož večera stane něco strašného.

Dívka si broukala do rytmu melodie, která jí hrála ve sluchátkách. Vracela se od své kamarádky, sledovaly zajímavý film a ztratily pojem o čase. V prstech si protáčela kousek tužky, jež si ve spěchu uložila do své kapsy od bundy. Čekala na zastávce Líbeznice II na noční autobus, aby ji odvezl domů. Od úst ji vycházel obláček páry – bylo velmi chladno.

Hleděla před sebe, přestože mlha kolem ní všechno ukryvala. Nebýt písniček, tak by jistojistě slyšela, že se ozývá skřípění kol a rachocení kovu. Možná by měla ještě šanci se schovat, kdyby neměla sluchátka, avšak teď už bylo pozdě. Mlha ustoupila stranou, jako by se též té věci děsila jako čert kříže.

Byla nucena na malou chvíli zavřít oči před rudě zbarveným světlem, které ji silně oslňovalo.

Autobus se s ohlušující ránou zastavil. Mech se táhl po jeho celé délce a zakrýval tak poškrábaný lak. Přední sklo bylo roztříštěné a úlomky skla ležely na zprohýbané kapotě. Jedno z kol bylo píchné a přední dveře chyběly. Nejvíce znepokojivou věcí bylo prázdné místo řidiče.

Dívka jedním trhnutím svá sluchátka sundala a několika kroky couvala směrem od otevřených dveří autobusu, až narazila do studené zdi patřící autobusové zastávce. Trhavě se nadechla, jakmile mlha začala obepínat její tělo.

Z kapsy *rychle* vytáhla tužku a zmrzlou rukou načmárala na zeď za sebou „hrůzostrašný autobus“. Dříve, než ji nepřekonatelná síla vtáhla do nitra autobusu, stačila ještě napsat čas 2:55.

Několik dní poté byla prohlášena za pohřešovanou a její nápis byl kvůli znepokojeným občanům přemalován obrazem, který všichni dobře známe – malbou příjíždějícího autobusu.

Někteří líbezní občané jsou si jisti, že ve dvě padesát pět slychají od zastávky Líbeznice II podivné zvuky a vidí červené světlo. Většina občanů si z této pověsti dělá legraci, ale ve 2:55 na zastávce Líbeznice II zaručeně nikoho nikdy nevidíte!